

העיר סקביר הותקפה ע"י חיל רגלים, כשאחריזו באה בריגדה אנטי־טנקית, אשר צריכה היתה להערך, אחרי כיבוש העיר, לבלימת התקפת הנגד המשוערת של הגרמנים. אולם 4 סוללות הצליחו להכנס לעיר לפני חיל־הרגלים. הן התקרמו במהירות גדולה, והיות וצנתות הסוללות היו מצוידים בנשק־רגלים (בעיקר ברימונים ובתת־מקלעים) טיהרו, בחיפויים של הכלים האנטי־טנקיים שלהם, את מרכז העיר, תפסו במערך האש, הרעישו את הרחובות והכריחו את הגרמנים לפנות את העיר. אח"כ תפסו הסוללות מערך אנטי־שריוני, הדפו שתי התקפות־נגד של טנקים גרמניים והחזיקו בעיר שעתים לפני בוא חיל הרגלים.

השימוש ביחידות נ"ט, גדולות בתמרון נייד וגמיש הפכה לחלק של הדוקטרינה של הצבא הסובייטי, למצבים בהם ישנם כלים נ"ט. במספר מספיק ליחידות הרגלים; ותורה זאת קימת, כפי שיצוין עוד, גם בצבאות קטנים למרות תנאיהם ומטיבותיהם, השונים לגמרי.

הקנים „ללא־רתע“, בני 57 ר"מ 75 מ"מ, המצוים לעת עתה בשימוש רק בצבא ארה"ב, מהווים כלי־מעבר בין התותח הנ"ט. הגרור לבין האמצעים האנטי־שריוניים של הרגלים, כלים אלה, עבר את בחינתם המעשית** הראשונה בקוריאה, בה

* החלי להנהיגם גם בצבא הצרפתי. — המער. ** לאחר מלחמת־העולם השניה, הופעלו בעיקר בזירת האוקיינוס־השקט, נגד היפנים, — המער.

המאבק האישי של הרגלי נגד השריון

אולם, החשוב שבכלי־הנשק של החייל־הרגלי נגד השריון, הוא — אומץ לבו. והרי דוגמה־חזותית מאשר אירע ביחידתי בזמן המלחמה: —

אחד מסמלי, שטיפל בתיקון תותח נ. ט. שזיוק, ראה לפתע טנק גרמני המתקדם לקראתו. הוא תפס מיד מחסה בחפירה שעה שהטנק דרס את התותח והאיט את מהירותו. הסמל ניצל האסת־מהירות זו כדי לקפוץ על הצריח ולהמשיך לנוסע על הטנק. התפתח דר־קרב בין צות הטנק ובין הסמל שהיה מצויד באקדוחו בלבד. הואיל ואשנב־הראיה של הטנק, הים מוגנים בזוכית בלתי־שכירה, לא ראה הסמל כל טעם להשתמש בנשקו; ובחמת־זעם — הוריד את מעילו, הלבישו על הצריח והדליק אותו בעזרת מצית־סיגריות שלו. חיש מהר התפשט העשן וחדר דרך אשנבי הראיה עד שנהגה־הטנק לא ראה יותר דבר והצות החל להחנק בפנים. מתוסר־ברירה פתחו בסופו של דבר, את הצריח ונכנעו.

ודאי, אין להסיק מדוגמה זו מסקנות מופרזות, אבל היא מוכיחה שחייל אמיץ יכול להפוך אפילו את מעילו לנשק נגד־טנקי.

בהתחשב עם לקח־המלחמה, אירגן הצבא האדום, מיד לאחר הפלישה הגרמנית, קורסים רבים לחבלני־טנקים, לקורסים אלה נבחרו החיילים החזקים והאמיצים ביותר. מלבד אימון בכלים נגד־טנקיים שונים, אימנו אותם במיוחד במלחמה נגד־טנקית אינדיבידואלית ע"י התקרבות לטנק בחיפוי השטח וכד'.

פעולותיהן של יחידות אלו הוכתרו בהצלחות מצוינות; ואפשר לומר, שברבות הימים, איבד הטנק הגרמני את אימתו לגבי החייל־הרגלי הרוסי. לעומת זאת, הטילו חבלני־הטנקים את אימתם על חיל־השריון של האויב. קפיטן ארקדי רומנובסקי

האימרה האומרת כי השטן אינו נורא כל־כך, כפי שמתארים אותו, — כוחה יפה גם לגבי הטנק. לעומת יתרונותיו של הטנק — יש גם לראות את מגרעותיו שהן:

- (1) רואים ושומעים אותו בקלות, בשעה שהוא עצמו עיוור־למחצה וחרש־למחצה.
  - (2) הוא פחות נייד מאשר חיל־הרגלים בניצול סוגי־מחסה בשטח.
  - (3) הטנק אינו יכול לנוע בשטחים שונים, שבהם יכול לנוע החייל הרגלי.
  - (4) אי־שול־הטנק מפורת ואינה־מדויקת כשהוא בתנועה; ואם הטנק נעצר — אזי הוא עצמו משמש מטרה טובה לאמצעים הנ"ט. השונים.
  - (5) לכלי־נשקו של הטנק שטח מת ניכר, הגדל ככל שקרבים לכלים עצמם.
  - (6) קל להצית את הטנק, כי הוא נושא עמו חומרים רבים הרגישים לאש.
- המסקנה — בפני החייל־הרגלי הנפגש בטנקים, שתי ברירות:

— לברוח וע"י כך להתגלות וליהרג; או, — לתפוש מחסה ולתקוף את הטנק תוך ניצול חולשותיו, כפי שצוינו לעיל.

אמצעי־התקפה של החייל הכורך

צור־הרימונים ובקבוק־הצתה הורכבו עמם עד עצם־היום־הזה ככלים יעילים ביותר. פצצות־עשן, הגזרקות על הטנק מסגורות וחונקות את הצות. אין להם ברירה, אלא לפתוח את הצריח... והרי זה פתח להוציא את הטנק מכלל פעולה. ככלי נ"ט, יעיל הוכחו רימונים או מוקשים, המחוברים לתוט־ברזל ארוך, במרחק של 3 עד 4 מטר אחד מן השני. החוט נמתח לרוחב הדרך, שהטנק צריך לעבור בה.